

5239—5240). Rent bortset fra, at Faren for, at Dommerne skulde lade sig påvirke i deres Afgørelser af saadanne Momenter, turde savne ethvert reelt Grundlag, maa det i denne Hensende erindres, at den nugældende Ordning, hvorunder de enkelte Dommere ikke behøver offentligt at gøre nærmere Rede for Begrundelsen af deres Stemmegivning, vilde frembyde langt større Fare for, at de kunde lade sig paavirke af uvedkommende Hensyn. De anførte Argumenter vilde dernæst, hvis de var rigtige, betyde, at der for Tiden ikke haves nogen Garanti for samtlige danske Underretsdommernes Uafhængighed, idet disse Dommere, der afgør talmæssig set den langt overvejende Del af alle Retsstridigheder i Landet, altid med deres Navn staar inde for de Afgørelser, de træffer. Og endelig kan der henvises til de Oplysninger, som i Anledning af Frygten for en forskelligartet Paavirkning af Retten og personlig Kritik af eller Angreb paa Højesteretsdommere er blevet indhentet fra Sverige og Norge angaaende de der indhøstede Erfaringer om dette Spørgsmaal (Rigsdagstidende 1930—31, Tillæg B. Sp. 2699—2708). For Sveriges Vedkommende udtalte den daværende svenske Justitsminister, at man fra gammel Tid i Sverige er vant til, at Offentligheden har Adgang til at gøre sig bekendt med de enkelte Højesteretsdommers Votering, at Ulemper af den anførte Art ikke har gjort sig bemærket, lige saa lidt som Ønsker om Ændringer i Voteringsmaaden er fremkommet, det skulde da være i Retning af Indførelse af offentlig Votering som i Norge, at Behandlingen af visse Sager har givet Anledning til Kritik fra visse Hold, men at Kritiken dog i intet af disse Tilfælde rettedes mod de enkelte Dommere, og at den svenske Presse efter Ministerens Opfattelse ved Omtalen af Rets-sager viser Domstolene ønskeligt Hensyn. For Norges Vedkommende udtalte den norske Højesterets Justitiarius, at han i de 17 Aar, han havde været Medlem af Højesteret, ikke erindrede noget Tilfælde, hvor blot nogen Antydning af Forsøg paa Paavirkning eller Kritik af personlig Natur havde været gjort, at en saglig Kritik af den enkelte Dommers Votum vel nok var fremkommet nu og da, men at han ansaa en saadan Kritik for at være af det gode og kun tjene Højesterets egne Interesser, ligesom han mente, at den offentlige Votering i Norge, der havde været i Brug siden 1863, havde bidraget til at styrke Højesterets Autoritet og Tillid til Rettens Afgørelser.

Naar det endelig anføres, at den offentlige Votering kræver betydelig mere Tid end den nugældende Ordning, da stemmer dette ikke med Erfaringerne fra Norge, ligesom ogsaa det danske Udvalg, der paa Justitsministeriets Opfordring har undersøgt, hvorledes Voteringsreglerne i Norge virker, i sin Beretning (Rigsdagstidende 1931—32, Tillæg B. Sp. 241—242) udtaler, at den norske Voteringsmaade ikke medfører nogen Forhaling af Sagernes Behandling. Men hertil kommer særlig, at selvom den offentlige Votering tog længere Tid, vil Følgerne heraf afbødes ved Lovforslagets Bestemmelse i § 2 om, at der fremtidig kun behøver at deltage 5 Dommere i en Højesteretsafgørelse, saaledes, at Retten kan virke i 2 Afdelinger. Den nugældende Ordning, hvorefter mindst 9 Højesteretsdommere skal deltage i Sagernes Paadømmelse, maa anses for urimelig og har neppe noget Sidestykke i andre Lande. I Norge, Tyskland og Østrig deltager saaledes kun 7 Medlemmer af Højesteret og i Sverige og Finland hyppigst kun 5.

Det staaende Retsplejeudvalg har i en Erklæring af 3. Februar 1931 (Rigsdagstidende 1930—31, Tillæg B. Sp. 2687—2694) udtalt, at hele Udvalget med Hensyn til borgerlige Sager formener, at de nugældende Regler bør ændres saaledes, at de for Tiden bestaaende Hindringer for en fuldstændig Begrundelse af Dommen søges fjernet, dog uden at Dommerne personlig træder frem for Offentligheden mundtligt eller skriftligt, at dette bør ske ved, at der til Lovens § 218 føjes en Bestemmelse om, at Højesterets Domme skal indeholde Oplysning om de forskellige Meninger under Afstemningen uden Angivelse af Dommernes Navne, men med Oplysning af Stemmetal (5 af Udvalgets Medlemmer var dog imod, at Stemmetallet skal oplyses), og at Udvalget med Hensyn til Straffesager mener, at en lignende Nyordning bør gennemføres, dog kun under Forudsætning af, at Regeringsforslagets Bestemmelser, hvorefter Bevisbedømmelsen i Straffesager undrages Højesteret, bliver gennemført. Dette Forslag, som 3 af Højesterets Dommere i det væsentlige har kunnet slutte sig til (smstds. Sp. 2697—2698), kan dog ikke anses for nogen heldig Løsning af Spørgsmaalet, idet der efter det ovenfor anførte ikke skønnes at være nogen rimelig Grund til at gennemføre den kunstige og unaturlige Ordning, at man bevarer Dommernes Anonymitet — ganske i Strid med, hvad der ellers ifølge vor Forfatning er gældende for de øverste Statsmagter.